

П. Г. УДХАУС
ВСЕ ПО-НАГОРЕ

Част 0 от „Голф истории“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Алфред Джукс и Уилбърфорс Брийм тъкмо приключваха мача си от клубния шампионат с победния дълъг удар на последния. Младият мъж, който седеше с Мъдреца на терасата с изглед към осемнадесетата площадка, сподели, че макар и джобът му да е олекнал с десет долара, вярата му в Джукс си остава все така непоклатима. Рече още, че продължавал да го смята за по-добър играч на голф от Брийм.

Мъдреца поклати сдържано глава.

— Може и да си прав — съгласи се той, — но аз не бих нарекъл добър играч нито единия от тях.

— Но те и двамата са с нулев хандикап.

— Вярно. Но не техниката прави един мъж добър играч на голф. Тука става дума за спортния дух. Тези двамата нямат нужния сериозен поглед върху играта. Джукс веднъж се върна в клуба по средата на мача, защото имало буря и носача му го ударил гръм, а друг път Брийм, сякаш е някое капризно хлапе, се отказа да бие, защото топката му паднала в гнездо на стършели. Това не е духът на Бюстридж.

— Кой дух?

— Духът, който даде сили на Хорас Бюстридж, най-прекрасният играч на голф, когото познавам.

— И той ли беше с нулев хандикап?

— Съвсем не. Хандикапът му беше двадесет и четири. Но макар топката му рядко да попадеше на правилното място, сърцето му винаги си беше където трябва. Като си помисля какво преживя Хорас Бюстридж в деня, когато се състезаваше за Купата на Президента, си спомням за оная поема, „Екселсиор“ от покойния Хенри Уадзуърт Лонгфелоу^[1]. Сигурно я знаеш.

— Рецитирах я като дете.

— Съжалявам, че съм пропуснал това удоволствие — изчетка го Мъдреца. — Значи си спомняш героя й. В борбата си да стигне висините той се натъква на препятствие след препятствие и за да постигне целта си, трябва да откаже на любезната покана да положи глава върху гърдите на девойката. В светлите му сини очи, ако си спомняш, проблясва сълза, но с едно вдъхновено „Все по-нагоре!“ той дава да се разбере, че една работа трябва да се свърши докрай. На практика същото нещо се случи с Хорас Бюстридж.

— Знаеш ли — рече младежът, — винаги съм смятал тоя тип Екселсиор за голям абдал. За какво му беше всичко това? Доколкото си

спомням, си оставаше само с едната разходка.

— А я си представи, че се е опитвал да спечели първата си купа?

— Не помня да се говореше нещо за купи. Дават ли медали за катерене на планини в сняг и мраз?

— Ние нещо оплетохме конците — забеляза Мъдреца. — Ти, изглежда, говориш за оня младеж със знамето и ясения глас, а аз си мисля за Хорас Бюстридж. Май ще трябва да ти разкажа историята му, за да разсея мъглата и изясня нещата както трябва. И за да не пропуснеш и най-незначителните нюанси, ще започна с голямата му любов към Вира Уидърби.

Научих за тайния роман на Хорас едва когато работата беше понапреднала (започна Мъдреца). Обикновено Ромеовците по този край не се туткат много, преди да се решат да ми се доверят, когато са влюбени. Всъщност понякога си мисля, че ще трябва да се въоръжа с тояга, за да ги отпъждам. Но Бюстридж си мълчеше. За неговата страст научих съвсем случайно.

Една ветровита сутрин си седях точно където сме сега ние с тебе и си мислех за туй-онуй, когато на терасата дохвърча някакъв лист хартия. Спря се в крака ми, а аз го вдигнах и прочетох съдържанието му. То беше следното:

ЗАПОМ

Ст. Б. Ребр. Но следи очите.

Ст. Б. Назубри за елфите. Цветя. Буболечки.

Ър. Неприн. отзивч.

А. Благоразп. Може пог. но вн. зах. гл.

Това беше всичко. Проучих го обстойно и, трябва да си призная, доста разтревожено. Напоследък вестниците бяха разтръбили за някакви шпиони и ми хрумна, че това може да е таен код, който съдържа информация за атомна бомба на наша територия.

И тогава видях Хорас Бюстридж да бърза към мене. Изглеждаше обезпокоен.

— Да си виждал тука някъде един лист хартия? — запита той.

— Дали не е това?

Той го взе и се поколеба за момент.

— Сигурно се чудиш за какво става дума?

Аз признах, че ме е заинтригувал, и той отново се поколеба. После в очите му се прокрадна оня поглед, който толкова често съм виждал в очите на младежите. Разбрах, че се кани да ми се довери. И след малко всичко изхвърча навън като бира от разклатена бутилка. Бил влюбен във Вира Уидърби, племенницата на някой си Понсфорд Ботс, който живеел наблизо.

Като ти го казвам така, всъщност ти предавам само общия смисъл. Хорас Бюстридж беше доста многословен, задълба в чувствата си и ми описа надълго и нашироко очите ѝ, които сравни с две звезди вечерници. Трябваше да минат няколко минути, преди да успея да запитам как вървят нещата.

— Обясни ли ѝ се вече? — рекох.

— Не още. Само се блещя насреща ѝ и ѝ правя знаци с очи, но засега съм доволен и на това. Виждаш ли, тук работя по система. Всяка важна клечка ще ти каже, че днес без пропаганда не може. Ако искаш да постигнеш нещо, на първо място трябва да привлечеш един неутрален приятелски кръг. И така, аз започвам със семейството. Някоя и друга четка и чакай само да ми видиш имиджа. Едва тогава заемам позиции и почвам фронталната офанзива. А този лист съдържа напътствени бележки.

— Относно разпределянето на четките?

— Именно.

Взех документа от ръцете му и отново го погледнах.

— Какво означава това „Ст. Б. Ребр. но следи очите“?

— Много просто. Старият Ботс обича да разказва вицове за ирландците Пат и Майк и трябва да се смееш, когато те ръгне в ребрата. Но понякога той не те ръга в ребрата, а само стои насреща ти и се кокори. Точно тук трябва да се внимава.

— А тук за старата Б. виждам, че казваш: „Назубри за елфите.“ После добавяш думите „цветя“ и „буболечки“.

— Да. Всичко това е от първостепенна важност. Не ми е много приятно да го казвам, но мисис Ботс е твърде чудата. Сигурно си чел книгите ѝ? Те са три — „Моите приятели елфите“, „Как да говорим с цветята“ и „Моите другари милите комари“. Програмата изисква да ги познавам добре всичките.

— Ами кой е Ър., срещу когото си написал „неприн. отзивч.“?

— Това е малкият Ървин Ботс, синчето. Той е влюбен в Дороти Ламур, а нещо не му върви. Говори ми за нея, а аз се опитвам да демонстрирам непринудена отзивчивост.

— Ами „А.“?

— Пуделът им Алфонс. Отбелязал съм си да го благоразположа. Това е едно куче с голяма тежест и не може да се пренебрегне.

— „Може пог. но вн. зах. гл.“?

— Може да го погаля, но да внимавам да не ми ухапе глезена. Много е бързо зверчето му със зверче.

Върнах му листа.

— Е — въздъгнах, — изглежда малко сложно и ми се струва, че ще постигнеш по-добри резултати, ако се пробваш направо с момичето, но все пак — успех.

В дните, които последваха, не преставах да наблюдавам Хорас, защото историята му ме беше заинтригувала. От време на време го виждах да крачи по терасата с Понсфорд Ботс подръка, чувах да се споменават Пат и Майк и забелязвах колко гръмко се кикоти, когато оня спре и му се опули насреща.

Веднъж, както си се разхождах, чух звук като от картечница — и ето ти го него зад ъгъла с джобове, подути от кучешки бисквитки, налагаше малкия Ървин по рамото като отзивчив по-голям брат. От време на време идваше да ми каже как се справя с книгите на мисис Ботс. Призна си, че е трябвало да впрегне цялата си воля и решимост, но лека-полека усвоява съдържанието им и вече знае за елфите доста повече от обикновените хора.

Щяло да бъде много по-лесно, така ми каза, ако имал възможност да се концентрира изцяло върху тях. Но, разбира се, той трябваше да си изкарва и прехраната, а това значи, че не би си позволил да занемари работата в офиса. Заемаше някаква второстепенна длъжност в известната фирма Р. П. Кръмбълс Инкорпорейтид, доставчик на сребърни сардини („Почувствай душата на сардината“), а със строг шеф като Р. П. Кръмбълс шега не бива. Отгоре на това се беше и класирал за участие в ежегодния турнир, известен като Турнир за Купата на Президента.

И с приближаването на датата на състезанията точно тази тема ангажираше вниманието и красноречието му почти толкова, колкото и любовта. Играел голф от седем години и през това време изобщо не му минавало през ум, че е възможно да спечели някоя награда. Като цяло, каза ми той, провалял го късият му удар при вкарването на топката. Но напоследък чел много книги за голфа и сега, като прилагал някаква свръхнаучна система, се надявал на най-доброто.

Беше ми радостно да слушам невъздържания му, искрен ентузиазъм. Говореше за Купата на Президента както някой млад рицар от Кръглата маса на крал Артур би говорил за Свещения граал. Ето защо с голямо задоволство станах свидетел на успеха му в първите кръгове. Стъпка по стъпка успя да стигне полуфиналите в своята група и мина триумфално и това критично изпитание благодарение на щастливата случайност, че съперникът му се беше препънал в една котка в навечерието на мача и си беше изкълчил глезена.

Естествено, много от членовете на клуба биха успели, без да им мигне окото, да победят Хорас Бюстридж даже ако си бяха изкълчили и двата глезена, та дори и да си бяха потрошили и двете ръце, но Мортимър Гуч, противникът му, не беше един от тях. Той се отказа и Хорас стигна до финала.

Струваше ми се, че сега шансовете му са изключително добри. В зависимост от това как ще приключи полуфиналът в другата група той щеше да играе или с Питър Уилърд, който имаше не ръце, а глинени израстъци, или с някой си сър Джордж Копстоун, гост от Англия, когото работодателят на Хорас, Р. П. Кръмбълс, беше представил на клуба и който по една странна случайност беше отседнал в дома на Понсфорд Ботс. Бях наблюдавал тая презокеанска сила в действие и се убедих, че ако Хорас запази хладнокръвие, ще го бие като едно и едно две.

В следобеда преди мача една среща на петнадесетата площадка ми даде възможност да споделя тези си идеи с младежа. Бяхме там да наблюдаваме края на другия полуфинал и когато сър Джордж Копстоун надви, сграбчих Хорас за ръката и му рекох, че победата му е в кърпа вързана.

— Щом Питър Уилърд, най-големият нещастник в голфа, можа да стигне до петнадесетата площадка с тоя противник, то ти нямаш никакви проблеми.

— Но...

— Не бери грижа, момчето ми — прекъснах го аз, защото, когато повдигам духа на някого, обичам да го правя както трябва. — Ако тая вечер не си много зает да четеш за елфи, може да се огледаш из стаята и да потърсиш място за купата.

Той изпръхтя, изпълнен с вяра, и мисля, че се канеше да се впусне в един от своите възторжени монолози, но в този момент стигнахме терасата. Някакъв режещ, металически глас извика името му и като се дръпнах настрани, видях един внушителен тип с вежди, надвиснали като буен треволяк, който мязаше на карикатура на едрия капитал във вестник на трудовия пролетариат. Пушеше голяма пура, с която повика властно Хорас Бюстридж, а той само това чакаше да припне към него като кокер шпаньол. От факта, че докато припкаше, блееше: „О, добър вечер, мистър Кръмбълс. Да, мистър Кръмбълс. Идвам, мистър Кръмбълс“, заключих, че това е прословутият сардинов финансист, който му връчва месечния плик с прехраната.

Разговорът им не беше дълъг. Р. П. Кръмбълс говори бързо и авторитетно в продължение на няколко секунди, подчертавайки изявлението си с чести мощни потропвания по гръдния кош на Хорас, после се обърна на пети и закрачи величествено, а Хорас се върна при мене.

По време на въпросния разговор забелязах, че младежът залитна веднъж или дважд, и сега, като наближи, бледият му лик, уплашените му очи и висналото му чене ми подсказаха, че не всичко е наред.

— Това беше шефът — изрече той със слаб, глъхнещ гласец.

— Така си помислих и аз. И за какво беше тая конференция?

Хорас Бюстридж се удари по гърдите.

— Става дума за сър Джордж Копстоун.

— Какво за него!

Хорас се хвана за косата.

— Оказа се, че тоя Копстоун има голяма верига от магазини из цяла Англия и старият Кръмбълс го котка, откакто е дошъл, с надеждата да му пробута сребърна сардина. Казва, че това е голяма възможност за добрата стара фирма и че наш общ дълг е да дадем своя дял и да я подпомогнем. И така...

— И така...?

Хорас Бюстридж за малко да си разплете пуловера.

— И така — прошепна той дрезгаво, — утре трябва да се правя на две и половина и да дам на тоя тип да спечели купата.

— Хорас! — викнах аз.

Бих го сграбчил за ръката и бих я стиснал съчувствено, но тя не беше там. Хорас Бюстридж си беше тръгнал. Всичко, което различах очите ми, беше облак прах и неговите смътни очертания, мержелеещи се по посока на бара. Разбирах и му влизах в положението. Има мигове в живота на всеки мъж, когато утешителните думи не вървят и само две-три на екс могат да свършат работа.

Не го видях до следващия следобед, когато се срещнахме на първата площадка за началото на финала.

Ти си нов тука (продължи Мъдреца) и може да си получил погрешна представа за тоя Турнир за Купата на Президента. Името му, признавам, е малко подвеждащо, защото предполага някакво страховтно състезание, в което си мери силите каймакът на местното голф-общество. Човек си представя задъхани шампиони, борещи се до последен дъх да влязат в историята на голфа.

А всъщност това е състезание само за участници с хандикап не по-малък от двадесет и четири и предизвиква немощен интерес извън редиците на слабаците, които участват в него. Като спортно събитие в нашата програма бих го поставил някъде между Турнира за чадъра на баба и Турнира на сукалчетата, в които се състезават деца под седем години.

Ето защо финалът не беше довел голяма публика. Всъщност мисля, че бях единственият зрител. Затова пък имах възможност да получа прекрасна представа за противниците и да следя играта им до най-малката подробност. Както и предишния път, когато бях наблюдавал съперника на Хорас, така и сега изпаднах в недоумение как изобщо е стигнал дотук.

Сър Джордж Копстоун беше един от ония високи, слаби, кокалести англичани, които като че са дошли от миналия век. Е, нямаше буйни бакенбарди от типа „Дръж се, Пикадили“, нито се развяваше с някой от ония дългнести каскети а ла Шерлок Холмс, но създаваше илюзията за подобна декорация и точно тоя шашардисващ

ефект върху противника му беше постлал пътя към финала. И все пак основният фактор за успеха му беше начинът му на игра.

Мара Подробната — ето това беше тоя Копстоун. Преди всеки удар изучаваше най-подробно огромния си сак със стикове и ги вадеше бавно един по един, като че играе на клечки. След като най-накрая е направил избора си, се изтъпанваше неподвижно до топката и я фиксираше с поглед цяла вечност. И когато човек изгубеше надежда, че някога тия сковани крайници ще се размърдат, той започваше удара си. С две думи, в нашите редици му излезе дружеското прозвище Ледения Ужас.

Дори и при нормални обстоятелства чувствителен и напрегнат до крайност младеж като Хорас Бюстридж би видял зор да изтърпи такъв противник. А като имаш предвид и инструкциите, които беше получил от директорския офис, не е чудно, че не се представи добре в началните етапи на срещата. Четвъртата дупка го свари с четири точки назад и даже това му беше много.

В този момент обаче настъпи един от ония забележителни обрати, които са толкова чести за голфа и го правят несъмнения цар на игрите. Когато сър Джордж Копстоун се прицелваше, за да вкара в петата дупка, внезапно го връхлетя някакво паралитично треперене. Допреди секунда беше стоял вперен в топката си като жената на Лот, превърната в стълб от сол, а ето че сега се гърчеше като бебе с колики. Състоянието му не се подобри и по-нататък и движенията му станаха все по-неточни. И за да не се увличам в много приказки, нещо, което рядко правя, Копстоун загуби четири последователни дупки и на деветата стигнаха равни.

И точно тук забелязах с почти същото удивление промяна и у Хорас. Досега той беше играл в някакъв мрачен унес като бурлак на Волга, с изопнато лице и отпуснати движения. Но изведнъж сякаш се преобрази. Както си вървеше към деветата площадка, очите му взеха да блестят, ушите му да потрепват, а устните му да се стягат в твърда гримаса. Мязаше на бурлак на Волга, който току-що е научил, че Сталин е очистил шефа му.

Разбрах какво се беше случило. Въодушевен от неочаквания успех, се беше разбунтувал срещу инструкциите отгоре. Явно в гърдите му беше пламнал оня благоговеен трепет, който обхваща играчите с хандикап двадесет и четири, когато видят на хоризонта

първата си купа. Кой, задавал си той въпроса, е Р. П. Кръмбълс? Човекът, който му дава заплатата и може да го изрита на улицата, да, но парите ли са най-важното на тоя свят? Няма ли да бъде по-добре, ако спечели купата и стигне до просешка тояга, отколкото стомахът му да си остане пълен, но да я загуби?

И когато на деветата площадка, разбира се, съвсем случайно, вкара топката с един дълъг удар от десет метра, видях устните му да шават и ми стана ясно какво си е казал. Трябва да е било: „Давай. Все по-нагоре.“

Докато стоеше и зяпаше дупката, в която беше изчезнала топката, сър Джордж Копстоун проговори за пръв път.

— Дяволски добър удар, а? Право в ямата. Така, така. Я слушай — продължи той след проявената галантност, като присвиваше конвулсивно рамене, — имаш ли нещо против, ако ида да си изтръскам фланелката? Някаква буболечка ми е влязла в гърба.

— Моля — отвърна Хорас.

— Няма да те бавя. Ей сега ще я хвана гадинката.

Той изпълни още една сложна извивка в кръста и тъкмо щеше да тръгне, когато се появи Р. П. Кръмбълс.

— Как върви? — запита той.

— Ъ? Какво? Как върви? А, с една дупка назад.

— Той ли?

— Не, аз — отвърна сър Джордж. — Той е преди мене. Направи дяволски добър удар на тая площадка. Десет метра, ако не и повече. Е, извинете ме, ще изтичам да пипна тоя бръмбар.

И той избърза напред, като се почесваше навсякъде, а Р. П. Кръмбълс се обърна към Хорас. Лицето му беше пламнало.

— Какво, Бюстридж, не желаеш да сътрудничиш, а? Как така, по дяволите, си пред него? И какви са тия глупости, какви са тия десет метра? Как смееш да вкарваш от десет метра?

Бих могъл да му кажа, че Хорас изобщо не беше отговорен за това, което се случи, и въпросният удар трябва да се разглежда изцяло като намеса на Божията ръка, но се опасявах да не нараня чувствата на младежа, така че Р. П. Кръмбълс продължи.

— Десет метра, пфу! Забрави ли какво ти казах?

Хорас Бюстридж посрещна обвинителния му поглед без да трепне. Лицето му беше същи гранит. Очите му блестяха със странна

светлина.

— Не съм забравил разпореждането, за което говорите — рече той с тих, но твърд глас. — Но нямам намерение да го изпълня. Възнамерявам да покажа на чужденеца къде му е мястото.

— Направи го и ще видиш какво ще стане.

— Не ме е еня какво ще стане.

— Бюстридж — натърти Кръмбълс, — остават още девет дупки. През това време си размърдай мозъка. Ще чакам на осемнадесетата да видя финала. Надявам се обаче — и той изви глас многозначително — мачът да е приключил преди това.

Той се обърна и си тръгна и мисля, че не съм виждал по-злокобен шефски гръб. Хорас обаче размаха предизвикателно стика си като знаме.

— Върви по дяволите, Р. П. Кръмбълс! — викна той с гордо вдигната глава. — Уволни ме, ако искаш. Това е единственият ми шанс да спечеля някога купа и ще го направя.

За момент се вкамених. Благородството на тоя младеж направо ме порази. После приближих до него и сграбчих ръката му. И все още я разтърсвах, когато някакъв напевен алт проговори зад нас.

— Добър ден, мистър Бюстридж.

Мисис Ботс се беше присъединила. Придружаваха я съпругът ѝ Понсфорд, синът ѝ Ървин и кучето Алфонс.

— Как върви мачът? — запита мисис Ботс.

Хорас обясни положението на нещата.

— Ние всички ще дойдем на осемнадесетата площадка да видим края. Но ти наистина не трябва да биеш съср Джордж. Това би било много лошо. Къде е съср Джордж?

Точно в този момент се появи и съср Джордж, вече спокоен и доволен.

— Смачках го! — рече той. — Цял слон. Голяма борба беше. Но най-накрая го подредих. Ще има да взема да се захваща друг път с Копстоун от Съсекс.

Мисис Ботс изписка като уплашена девойка.

— Да не би някой да те е нападнал, съср Джордж?

— Може да се каже. Ей такъв огромен гаден бръмбар. Но аз го подредих.

— Убил си бръмбар?

— Е, най-малкото зашеметих го здравата. Технически нокаут.

— Но, сър Джордж, не помниш ли какво е казал Колридж^[2] за тоз, който жали всички твари, малки и големи?

— Не и бръмбари.

— Разбира се, че и бръмбари. Някои от нашите най-близки другари са бръмбари.

Събеседникът ѝ беше удивен.

— Твоят приятел — тоя Колридж — той наистина ли казва... хм, съвсем сигурен ли е, че трябва да обичаме бръмбарите?

— Естествено.

— Даже и когато ти влязат във врата и вземат гърба ти за танцова площадка?

— Разбира се.

— Голям тъпак ми се струва. Не ща да го знам. Е, хайде, Бюстридж, да започваме, а? Я слушай — продължи той, когато отминаха, — добре ли я познаваш тая бабка? Да не е смахната? В Англия щяхме да ѝ наденем усмирителната риза, преди да е казала гък. Бръмбари, как не! Колридж, пфу! А знаеш ли какво ми каза тази сутрин? Да съм внимавал къде стъпвам по тревата, защото било пълно с елфи. А и мъжа ѝ не мога да го трая. Все дрънка глупости за ирландци. Да не говорим за синчето. На това му се вика малък наглец. А пък оная торба бълхи, дето ѝ вика куче... Е, да ти кажа, ако знаех на какво се подлагам в къщата ѝ, щях да ида на хотел. Давай, Бюстридж. Ти си.

Може би възбудата от чутите откровени критики срещу квартета, който никога не беше харесвал, макар да се стремеше да почита заради Вира, вдъхна на Хорас оня плам за удара му от десетата площадка. Той е от играчите, които обикновено редуват слабия удар с доброто попадение, но в този случай топката му беше точно на място, нито по-наляво, нито по-надясно. Младежът я млатна право в средата и с такава сила, че без всякакво затруднение спечели дупката и увеличи разликата в резултата.

Но тук късметът отново започна да се променя. Победата на сър Джордж Копстоун над бръмбара му беше върнала предишната добра форма. Той отново се превърна в Ледения Ужас, чиито бавни и отмерени движения бяха накарали трима здрави мъже да отстъпят пред атаките му в предварителните кръгове. С безкрайно внимание,

като че ли очаква някакъв капан, избираше стикове от надутия си сак. С упорито концентриране подхождаше към топката и нанасяше удара. И в продължение на известно време на терена се разгорещи такава борба, на каквато рядко съм бил свидетел.

Постепенно сър Джордж надделя. Стъпка по стъпка възстанови позициите, които беше загубил. А напрежението откри ахилесовата пета на Хорас. Късметът му в късите удари към дупката го беше напуснал.

Естествено, аз виждах къде е бедата. Неговият подход беше твърде научен. Спомняше си илюстрациите в книгите за голф и се опитваше да премести стика от точка А до точка Б, а това винаги е фатално за играч с голям хандикап. Говорил съм с много такива играчи, които познават успеха, и те всички са ме уверявали, че единственият начин да постигнеш резултат, е да затвориш очи, да кажеш една кратка молитва и да удариш напред към необятното пространство.

Но какво да се прави, нямаше как да помогна. Хорас продължаваше да изучава линията, да следва съветите на Боби Джоунс и всичките му щуротии и постепенно, както казах, сър Джордж си възвърна загубеното. На тринадесетата дупка му дишаше във врата, на петнадесетата изравни и само един щастлив удар на Хорас с месинговия стик в седемнадесетата дупка му позволи да не загуби играта. И така, на осемнадесетата дупка стигнаха с равен резултат, така че всичко зависеше от това какво им е подготвила съдбата.

Имах тъжното чувство, че везните се накланяха към по-възрастния. Осемнадесетата дупка беше оная трудната, нали се сещаш, за която трябва да застанеш в подножието на хълмчето и да удариш вертикално нагоре с железния стик, но така, че да не пресириш удара и топката да не отиде в ямата от другата страна. На такава дупка един внимателен, пресметлив играч като сър Джордж Копстоун несъмнено има предимство пред млад, напорист противник, който е склонен да вложи повече от необходимата сила в удара.

Страховете ми обаче, че Хорас ще допусне тая грешка, не се оправдаха. Топката му описа идеална дъга и беше съвсем ясно, че е паднала някъде наблизо до флага. Опитът на сър Джордж, макар и добър и техничен, не беше от същата класа и не остана никакво съмнение, че като наближим, ще установим, че топката му е паднала

твърде встрани. Така се и оказа. Първото нещо, което видях, като стигнахме, беше една групичка, състояща се от Понсфорд Ботс, малкия Ървин Ботс и пудела Алфонс, второто нещо беше топката на Хорас, която лежеше на около шестдесет сантиметра от флага, и третото нещо — топката на противника му на около два метра от целта.

Сър Джордж, един борец до последен дъх, удари топката и я запрати на няколко сантиметра от дупката. Тогава чух Хорас да поема шумно въздух.

— Мой ред! — така каза и докато го произнасяше, се чу бързо топуркане и нещо като черна къделя профуча покрай нас, сграбчи топката в олигавената си паст и я отнесе настрани. В този критичен момент, когато везните се обръщаха в полза на Хорас Бюстридж, пуделът Алфонс беше решил да се позабавлява.

Изуменото „Ай!“, което излезе от устата ми, трябва да е прозвучало за животното като гласа на съвестта, защото то видимо се сепна и изпусна топката. Поне успях да го спра да не се стигне до трагичната крайност да я пусне надолу в ямата.

Не че и в този случай нещата бяха много розови. Сега топката лежеше в самия край на тревната площ, а Хорас Бюстридж стоеше вкаменен и с пепеляво лице. По-рано в този мач беше вкарал от такова разстояние, но подобно нещо, мислеше си той, едва ли се случва два пъти за цял живот. Трябва да се концентрира, да се концентрира. Със сбърчени вежди се наведе да огледа линията. И тогава Алфонс взе да лае.

Хорас се изправи. Можех да прочета мислите зад това чело така, като че ли ги е изговорил.

Това куче, казваше си той, за Ървин Ботс беше като зеницата на окото му. Беше като зеницата на окото и за Понсфорд Ботс. Да му удари един ритник в ребрата би означавало да удари ритник на цялата си система и да я разбие на парчета. Ървин Ботс ще го гледа накриво. Понсфорд Ботс ще го гледа накриво. И ако те го гледат накриво, Вира Уидърби също ще го гледа накриво, защото от своя страна те са като зеницата на окото ѝ, така както Алфонс е като зеницата на техните очи.

От друга страна, не може да внимава с такъв шум зад гърба си.

И той взе решение. Ако загуби Вира Уидърби, ще бъде крайно неприятно, но не чак колкото ако загуби Купата на Президента. Хорас Бюстридж, както казах, беше играч по душа.

В следващия момент лаят се обърна в пронизително скимтене, а Алфонс летеше надолу в бездната като падаща звезда. Хорас се върна при топката си и продължи с проучването.

Ботсови, Ървин и Понсфорд, стояха като заковани пред лицето на това покушение. Устите им се отвориха едновременно.

— Хей! — викна Ървин Ботс.

— Ало! — ревна Понсфорд Ботс.

Хорас се намръщи умислено, вгледан в дупката. Даже и като изключим разстоянието, ударът беше труден. Трябваше да се съобрази с издутините по ливадата. Имаше и един неприятен наклон там отдясно. Не трябва да се изпуска от внимание. А по-нататък имаше още един неприятен наклон, но отляво. Положението изискваше обстоен размисъл, а по някакви причини той не успяваше да впрегне всичките си сиви клетки.

Тогава разбра къде е причината. Ървин Ботс стоеше до него и викаше „Хей!“ в лявото му ухо, а Понсфорд Ботс стоеше от другата страна и реवेशе „Ало!“ в дясното му ухо. Ето това му пречеше да се концентрира.

Той се загледа в тях, като за миг не знаеше какво да направи. Как, питаше се, би се справил с тази ситуация Боби Джоунс? Отговорът дойде светкавично. Боби Джоунс би грабнал Ървин за врата, би го избутал до ръба на ямата и би го изритал надолу. После би се върнал за Понсфорд Ботс.

Хорас го направи и се върна да поднови огледа на терена. И в този момент, придружен от симпатично момиче с одухотворени черти, в което познах Вира Уидърби, край нас цъфна Р. П. Кръмбълс. Погледът му падна върху Хорас, а лицето му помътня. Запита сър Джордж как вървят нещата.

— Аз си мислех — рече той, като дъвчеше пурата си зловещо, — че досега вече отдавна ще сте свършили. Мислех си, че ще спечелиш някъде към петнадесетата дупка.

— Много е спорен въпросът — отвърна сър Джордж — дали ще спечеля и на осемнадесетата. Той е на ред и сигурно ще вкара, след като вече няма кой да го разсейва. Преди малко беше много раздразнен — обясни той — от Ботс старши, Ботс младши и кучето на Ботсови. Но вече ги изрита всичките надолу и сега може да посвети цялото си

внимание на играта. Много талантлив младеж. Преди малко прати топката на сто и петдесет метра. Голям майстор.

Чух Вира Уидърби да си поема въздух със свистене. Като прехвърляше пурата си от едната страна на устата в другата, Р. П. Кръмбълс закрачи натам, където Хорас се беше навел над топката, и заговори бързо и настъпателно.

Това беше неразумно начинание от негова страна и ако се беше посъветвал с приятелите си, сигурно нямаше да го предприеме. Този път не се чуха нито „Да, мистър Кръмбълс“, нито „Не, мистър Кръмбълс“. Видях как Хорас го скастри с раздражителна гримаса. В следващия момент вече го беше докопал за яката и го беше изпратил при останалото съдържание на пропастта.

Като свърши и това, се върна на мястото си, погледна още веднъж към дупката с глава, килната на една страна, и остана доволен. Изправи се и замахна към топката. И главата на стика тъкмо се приближаваше към нея, когато внезапен писък раздра въздуха. Хорас погледна гневно през рамо и видя, че към малката ни група се беше присъединила мисис Ботс. Надвесена над ямата, тя се опитваше да установи контакт с наемателите ѝ. От дълбините идваха приглушени гласове.

— Понсфорд!

— Ууа, ууа, ууа.

— Мистър Кръмбълс!

— Ууа, ууа, ууа.

— Ървин!

— Ууа, ууа, ууа.

— Алфонс!

— Бау, бау, бау.

Мисис Ботс се наведе още малко с едната ръка вкопчена в тревата, а с другата на ухото.

— Какво? Какво казахте? Не чувам. Какво правите там долу? Какво? Не чувам. Какво прави мистър Кръмбълс там долу? Защо си е сложил крака на окото на Ървин? Ървин, веднага си дръпни окото от крака на мистър Кръмбълс. Какво? Не чувам. На кого да кажа, че е уволнен, мистър Кръмбълс? Не чувам. Защо Алфонс ръфа крака на мистър Кръмбълс? Какво? Не чувам. Говорете по-ясно де. Устата ти е пълна с какво? Ъ? С пясък? Защо устата ти е пълна с пясък? Защо

Алфонс хапе сега Ървин? Кого ще одереш, мистър Кръмбълс? Какво? Не чувам. Глътнал си си пурата? Защо? Какво? Не чувам.

На Хорас Бюстридж му се стори, че тая история ще продължи безконечно, ако не се пресече из основи. А да се опитва да се концентрира при такива обстоятелства, беше безнадеждно. Като зацъка сприхаво с език заради безбройните прекъсвания, той се запъти към мястото, където клечеше мисис Ботс. Чу се звук като револверен изстрел. Мисис Ботс се присъедини към останалите. Хорас се върна, като потриваше ръката си, огледа отново линията и зае стойка.

— Мистър Бюстридж!

Думите, изречени в лявото му ухо, бяха не по-силни от шепот, но ефектът им върху Хорас беше, като че под краката му е избухнала мина. До този момент той очевидно не забелязваше присъствието на любимото момиче и това неочаквано разкритие го накара да замахне прекалено силно.

Стикът описа конвулсивна траектория и топката, сякаш усетила, че този път отсъстват всякакви научни щуротии, реши да си действа на своя глава и полетя право напред към дупката с петдесет километра в час. Имаше наклон отдясно. Имаше наклон и отляво. Изобщо не й мигна окото. Като свистеше по тревата, тя се удари в купата, изстреля се нагоре като ракета, падна, отново излетя, отново падна, подскочи веднъж, подскочи втори път и най-сетне, след като се търкала около половин минута, стигна края на пътешествието. Битката за Купата на Президента приключи.

— Браво — обади се сър Джордж Копстоун. — Е, мачът е твой, а?

Хорас зяпаше Вира Уидърби.

— Ти ли проговори? — рече накрая.

Тя се изчерви смутено.

— А, нищо. Искрах само да ти благодаря.

— Да ми благодариш?

— За това, което направи с леля Лавендър.

— И аз също — намеси се сър Джордж Копстоун, който се беше присъединил. — Тая жена имаше нужда от подобно нещо. Това трябва да бъде обратът в живота й. Поне за известно време няма да мисли за елфи. И за бръмбари.

Хорас продължаваше да се пули в момичето. Беше очаквал от нея да го заплюе. А вместо това тя го гледаше с оня блясък в очите, който, ако не се лъжеше, беше блясъкът на любовта.

— Вира... Да не искаш да кажеш...

Очите ѝ сигурно са му дали отговора, защото той скочи към нея и я притисна до гърдите си с оная хватка, от която няма откопчване. Тя се кротна в ръцете му.

— Не съм те познавала, Хорас — зашепна му в ухото. — Мислех те за мухльо. Не вярвам на никого, който може да е толкова мил с леля Лавендър, чичо Понсфорд, Ървин и Алфонс, колкото беше ти. Винаги съм мечтала за някой Ромео, който ще премине страховити препятствия, за да стигне до мене, и ще трябва да общуваме с писма, оставяни в някоя хралупа.

— Романтичка — обясни сър Джордж. — Много момичета имат тая особеност.

Посред въодушевлението в главата на Хорас се прокрадна вледеняваща мисъл. Беше спечелил любовта ѝ. Беше спечелил и Купата на Президента. Но ако се съди по обмяната на реплики между мисис Ботс и Р. П. Кръмбълс от ямата, беше загубил работата си и освен че не можеше да издържа съпруга, сега очевидно щеше да стигне до просешка тояга.

Той сподели вледеняващата си мисъл, а сър Джордж взе да пуфти яростно.

— Просешка тояга? Не съм чувал по-голяма глупост от тая. Защо да стигаш до просешка тояга? Давай с мене, а? Искам да кажа, ела в Англия и ще ти дам ръководна длъжност в моите магазини. Ще си избереш заплатата, естествено.

Хорас залитна.

— Не може да бъде!

— Разбира се, че може. Какво си мислиш, че ти говоря. Какъв друг смисъл могат да имат думите ми.

— Но ти не знаеш какво умея.

Сър Джордж зяпна.

— Не знам какво умееш? Как така, нали те видях в действие, за Бога. Ако това, което току-що стори, не е достатъчно, за да покаже възможностите ти, тогава бих искал да знам какво друго. Откакто кракът ми стъпи в тая къща, ми се искаше да намеря някого, който

може да срита тоя пес, да срита стария Ботс и да удари един къч на бабата по онуй място. Аз не само съм ти благодарен, драги ми младежо, при това от все сърце, аз дълбоко ти се възхищавам. Много съм впечатлен, да. Не съм виждал по-сръчна работа. В моя бизнес ми трябва човек, който мисли на секундата и действа на мига. Тъкмо ще поразмърдаш някои от моите хора. Разбира се, ще дойдеш с мене, друже, и не забравяй да си поискаш висока заплата. А сега, като се разбрахме, защо да не отскочим до бара да гаврътнем по нещо? Уха!

— Уха! — викна Хорас.

— Уха! — викна и Вира Уидърби.

— Хопа-ла! — добави сър Джордж.

— Хопа-ла! — добави и Хорас.

— Хопа-ла! — добави и Вира Уидърби.

— Хопа-тропа-ла! — заключи сър Джордж, за да няма повече никакво място за недоразумения. — Хайде, да вървим.

[1] Х. У. Лонгфелоу (1807–1872), американски поет. Excelsior (англ.) — „все по-нагоре“. — Бел.прев. ↑

[2] Самюъл Колридж (1772–1834), английски поет. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.